

1971

ՀԱՅՈՒՄ ԱՐԴՅՈՒՆՔԻ ԲԵՐԵՐՆԵՐԸ

ՀԱՅՈՒՄ ԱՐԴՅՈՒՆՔԻ ԲԵՐԵՐՆԵՐԸ

ԱՏԱՋԱԶԱՆ

«ՀԱՅԱՍՏԱՆ» ՀՐԱՏԱՐԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆ
ԵՐԵՎԱՆ 1970

1966 թ. լույս տեսավ սովետահայ արձակագիր Ստ. Ալաջաջյանի «Եղեգները լիոնարհվեցին» վեպի առաջին գիրքը. մի տարի հետո լույս տեսավ երկրորդ գիրքը:

Գրական որոշ բարեփոխումներից հետո հեղինակը ընթերցողին է ներկայացնում երկու գիրքը միասին:

Վեպը նվիրված է եղեռնից փրկված բեկորներին, որոնք վերադարձան Կիլիկիա՝ հայկական ինքնազար պետականություն ստեղծելու հույսով ու խարպեցին եվրոպական դիվանագիտությունից, ապա 1921 թվականին հերոսական կոիչ մեղքելով թշնամու դեմ, ապաստան գտան Մերձավոր Արևելքի հյուրընկալ ժողովուրդ-ների մոտ:

Վեպը պատկերում է Զեյթունի վերջին հերոսամարտը:

86055

СТЕПАН ЕГИЯЕВИЧ АЛАДЖАДЖЯН
ТРОСТНИКИ НЕ СКЛОНИЛИСЬ

7—3—3

(На армянском языке)

Издательство «Айастан»

Ереван, Խ. 70

ԵՊՀ Գրադարան

SU0220950

Լուսաբացը տաք էր:

Դեռ ստվեր չուներ մախրենին, որին հենվել էր Փառենը: Սառը հին էր, սաղարթախիտ, կանգնել էր աղբյուրից քիչ հեռու, ձիգ, մուայլ, ինչպես Փառենը, մի մարդ, որ ծառակեղենի պես խանձված դեմք ուներ:

Կանայք ջուր էին տանում աղբյուրից: Վազելով եկավ ոտարորիկ մի աղջիկ, կես ճամփին կանգնեցրեց նրանց, ինչ-որ բան ասաց, և կանայք թափեցին սափորների ջուրը ու ետ դարձան:

Եթե զեյթունցի կանայք սափորի ջուրը թափում են կես ճամփին, ուրեմն զոհ կա, մա՞հ:

Զոհ կար, մա՞հ... Եվ ջուրը թափվեց որպես հարգանք:

— Տե՛ր աստված:

Սառից խեժ կաթեց, և Փառենը հասկացավ, որ արեր դիպել է Պարզնկա սարին: Լեռան ստորոտում մի սոճի պետք է լիներ, չկար: Այստեղից պետք է երեար Սուրենյանց վանքը, չէր երևում: Տափարակ էր դպրոցի տեղը... Հապա որտե՞ղ էր Զեյթունը. ո՞ւր էին տանում կանայք ջուրը. ո՞ւմ: